

Den højtærede Statsminister kan sikkert ikke for Alvor have ment, at man skulde kunne forlange noget saa urimeligt. Men hvorledes viser det sig da, at der er Trang til denne Bestemmelse, at Tiden er moden? Det forekommer mig, at den højtærede Statsminister i de mange velvillige Svar fra Menighedsraadene maa kunne se, at der er en saadan Trang. Jeg haaber derfor, at han tager Ordet, vil tilraade Tinget at stemme for vort Ændringsforslag. Hvis det ikke skulde blive Tilfældet, hvad jeg meget vil beklage, vil jeg gerne spørge den højtærede Statsminister, hvorledes han mener, at Trangen skal manifestere sig. Det kan dog ikke være saaledes, som det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen fremhævede, at man skulde tillægge disse Svar fra Menighedsraadene en saa afgjort Betydning, at man overhovedet ikke i Øjeblikket kunde gennemføre en Tilladelse fra Statens Side til, at Kvinderne kunde blive Præster, fordi ikke alle Menighedsraad stemte derfor. Det ærede Medlem fremhævede, at det viste sig nu med afgjort Tydelighed, at den overvejende Del af Menighedsraadene ikke kunde tænke sig Muligheden af en saadan Reform. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, om han virkelig mener, at den danske Folkekirke er saa intolerant, at f. Eks. et Menighedsraad paa Bornholm vilde finde det fuldstændig utiladeligt og oprørende, at et Menighedsraad paa Skagen ansatte en Kvinde som Præst. Det ærede Medlem sagde, at det var jo interessant, at der var givet Menighedsraadene en saadan Kompetence, at de ved denne Lejlighed i Virkeligheden kunde træffe Afgørelsen i denne Sag, med andre Ord, at de kunde beherske Rigsdagens Beslutning i dette Spørgsmaal. Det vil altsaa sige, at hver Gang der foreligger et Spørgsmaal, som berører den danske Folkekirke, skulde en Afstemning mellem Menighedsraadene være afgørende for, hvorledes Stillingen i den danske Rigsdag skulde være dertil.

Jeg synes for øvrigt, at det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen modsagde sig selv noget, naar han paa den ene Side erklærede, at Svarene viste, at der absolut ingen Stemning var for, at Kvinder skulde kunne ansættes som Præster, og paa den anden Side sagde, at man i Besvarelserne i hvert Fald af det ene Spørgsmaal saa, at der var mægtige Kræfter i Bevægelse for at vende denne Stemning. Det ærede Medlem føjede til, at han haabede i Virkeligheden, at det kirkelige Udvalg skulde kunne bremse denne Udvikling, som han

anser for at være saa faretruende for vort Samfund. Jeg vil, som sagt, haabe, at jeg i hvert Fald hos den højtærede Statsminister vil kunne finde en Tilslutning til det Ændringsforslag, som vi har stillet, og at det saaledes i Dag vil blive støttet ikke blot af et Mindretal, men af et Flertal.

Med disse Ord skal jeg da paa Mindretallets Vegne anbefale, at man stemmer for vort Forslag.

J. Oskar Andersen: Jeg vil tillade mig at protestere mod, at jeg skulde have omtalt Afstemningen paa en affejende Maade, tværtimod, det forekommer mig, at jeg har sagt, at jeg tillagde den den allerstørste Betydning rent historisk. Og det forekommer mig, at Afstemningen er saa klar, at man ikke kan beskyldte mig for at befinde mig i Modsigelse, naar jeg siger, at overfor det første Spørgsmaal viste der sig en saa afgjort Majoritet, at Minoriteten er ganske ubetydelig, medens der derimod var en Stigning — og jeg beklager naturligvis, at Stigningen er saadan, at den er mærkbar — med Hensyn til Besvarelsen af det sidste Spørgsmaal.

Maa jeg sige, som jeg har sagt en Gang tidligere fra denne Plads, at jeg ikke paa nogen Maade tilskriver min Veltalenhed, at man fra Venstres Side har taget det Standpunkt, jeg anser for det rigtige, men ganske simpelt en Beregning af Realitetsforholdene, og jeg tror, at den ærede Ordfører (N. Johan Laursen) havde ganske Ret i, at naar man ser paa Afstemningens Resultat, vil man være klar over dette. Men med det ærede Medlem Fru Elna Munch er det vistnok i øvrigt fra mit Synspunkt temmelig umuligt at diskutere, da det ærede Medlem stadig viser sig at være ganske blottet for Forstaaelsen af, at det Ordinationsspørgsmaal, som her er paa Tale, er et indre Spørgsmaal, og at det er et Spørgsmaal, der vedrører hele Kirken. Derfor kan vi fra vor Side paa ingen Maade tænke os at gaa med til at lade det være afgørende, at denne Sag rejses fra en enkelt Side.

Jeg vil mene, at det ærede Medlem Fru Elna Munchs sidste Henvendelse til den højtærede Statsminister vil være forgæves, da jeg er klar over, at Statsministeren ogsaa vil forstaa, at her er et Hensyn at tage til Kirken. Det er jo ikke saaledes, som det ærede Medlem Fru Elna Munch mente, at man fra vor Side ønsker at beherske Rigsdagen, eller at den Anskuelse, der kommer frem gennem Spørgsmaal til Menighedsraadene, betyder noget saadant. Rigsdagen staar jo fuldstændig